

telsesforhold, men herudover stillede han en række spørgsmål m. h. t. virkningerne i øvrigt af en lønpause og mulighederne for at gennemføre en sådan, ligesom han heller ikke var begejstret for indgreb i privat ansattes dyrtidsregulering. Han fandt, at forslagene var af en sådan karakter, at der krævedes en grundig udvalgsbehandling, og han gik ud fra, at det ikke var regeringens mening at udskrive valg på disse spørgsmål og dermed forhindre, at et udvalg kunne diskutere disse forslag i sammenhæng med andre partiers forslag.

Gert Petersen (SF) startede med en kritik af hele den af regeringen førte økonomiske politik frem til fremsættelsen af disse forslag, herunder den bundne opsparing, afgiftsforhøjelserne, boligforliget og skattereformen. Om de foreliggende forslag sagde han: „Der er tale om en massiv overførelse af midler fra lønmodtagerne til kapitalen. Der er tale om indgreb, der ikke fremmer beskæftigelsen. Der er tale om et utroligt overgreb mod fagbevægelsens rettigheder.“ Han fortsatte med en række udtalelser om ordningens skadevirkninger for de lavtlønnede og erklærede, at hovedformålet med hele komplekset var at sikre øget merværdi for kapitalen. Af disse og andre grunde måtte SF sige kategorisk nej til indkomstpolitik.

Jens Møller (KrF) nærede også betænkeligheder ved en forlængelse af overenskomsterne og en suspension af dyrtidsordningen, ligesom han kunne have ønsket, at der i forslagene var åbnet mulighed for, at lavtlønsgrupperne kunne have fået en rimelig regulering hen ad vejen. I en så ekstraordinær situation som den foreliggende mente han dog, at det måtte være folketingets ret og pligt at gribe ind. Han sluttede derfor med at tilsige regeringen kristeligt folkepartis støtte til disse upopulære, men nødvendige indgreb.

Knud Jespersen (DKP) kritiserede såvel de fremsatte lovforslag som den førte økonomiske politik og fandt, at helhedsplanen var undsagt af de mange uden for folketinget. Han betegnede helhedsplanen som et generalangreb på opnåede demokratiske rettigheder, der let kunne blive besvaret med en generalstrejke. Arbejdspladsernes og organisationernes reaktioner ville dog efter hans mening være en garanti imod, at helhedsplanen ville blive vedtaget. Han kritiserede endvidere, at der samtidig med et lønstop skulle åbnes nye muligheder for storkapitalen ved sikring af ret til afskrivninger på indtil 120 pct. af anskaffelsessummerne som inspiration til nye investeringer. Ligeledes gik han stærkt imod forslaget om tilbageføring af underskud. Han afviste den samlede helhedsplan, som efter hans mening samlet ville forringe beskæftigelsen og skabe nye og endnu større vanskeligheder for den økonomiske udvikling, medens han i stedet henviste til de af hans parti tagne initiativer i form af forslag spændende fra forslag om offentlig kontrol over forslag om nationalisering til forslag om fastlæggelse af priser og ændringer i beskattningen m. m.

Poul Westergaard (DR) var uenig med regeringen i, at den egentlige årsag til den økonomiske situation var for høje lønninger og den